

Sygn. akt VIII W 1496/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. Wydział VIII Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Stępak

Protokolant: Piotr Rzepnicki, Bartłomiej Paczała, Paulina Więckowska i Katarzyna Skwarczyńska

po rozpoznaniu

na rozprawie w dniach 25 lipca 2013 r., 12 września 2013 r., 6 listopada 2013 r., 17 grudnia 2013 r., 10 marca 2014 r. i 28 marca 2014 r.

w W.

sprawy z oskarżenia Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji

przeciwko

B. O., urodzonemu w dniu (...) w W., synowi J. i A. z domu Król,

obwinionemu o to, że:

I W dniu 25 maja 2012r. około godz. 15.58 w W. na ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 P., w ten sposób, że kierując pojazdem marki V. nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki T. nr rej. (...) jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim i uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 ze zm)

I W tym samym miejscu i czasie naruszył zasady przewidziane w § 86 pkt 3 (...), w ten sposób, że kierując samochodem marki V. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego P-2 „linia pojedyncza ciągła” przejeżdżając przez nią,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86 ust. 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 z 2002r. poz. 1393)

I Ponadto w tym samym miejscu i czasie wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w art. 44 ust. 1 P., w ten sposób, że kierując pojazdem marki V. nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddalił się z miejsca zdarzenia,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 ze zm)

I W tym samym miejscu i czasie wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w art. 45 ust. 2 pkt 1 P., w ten sposób, że kierując pojazdem marki V. nr rej. (...) korzystał z telefonu wymagającego trzymania słuchawki w ręku,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 ze zm)

orzeka:

obwinionego B. O. uniewinnia od popełnienia zarzuconych mu czynów,

na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa w całości.

UZASADNIENIE

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2012 r. tuż przed godziną 15:58 S. B. kierując pojazdem marki T. nr rej. (...) poruszał się z ulicą (...) w W. od strony Centrum w kierunku W.. Gdy znajdował się przed skrzyżowaniem z Trasą S., w pobliżu jego pojazdu przemieszczał się samochód marki V. nr rej. (...) prowadzony przez B. O.. Kierujący tym pojazdem przemieszczając się w rejonie tego skrzyżowania nie przekroczył linii pojedynczej ciągłej i nie rozmawiał w tym czasie przez telefon komórkowy. Nie doszło do zderzenia prowadzonego przez niego samochodu z pojazdem marki T. nr rej. (...) (częściowo zeznania S. B. – k. 2v, 48 – 49v, 111, pismo k. 15, zeznania M. W. – k. 139).

S. B. jechał za pojazdem marki V. nr rej. (...) i używając sygnału dźwiękowego oraz gestu ręki spowodował zatrzymanie tego samochodu. Stwierdził, iż kierujący nim uszkodził w jego samochodzie lusterko. B. O. powiedziawszy, że nie doszło do zderzenia, odjechał. S. B. zdążył nagrać za pomocą telefonu komórkowego marki N. (...) film ukazujący odjeżdżający samochód marki V. nr rej. (...). (...) został nagrany o godz. 15.57 (częściowo zeznania S. B. – k. 2v, 48 – 49v, 111, opinia biegłego – k. 145 – 146).

Ulica (...) na wysokości skrzyżowania z Trasą S. w dniu 25 maja 2012 r. nie była objęta systemem monitoringu miejskiego (notatka urzędowa – k. 6).

Podczas przeprowadzonych w dniu 25 maja 2012 r. oględzin pojazdu marki T. nr rej. (...) ujawniono wyłamanie części obudowy lewego zewnętrznego lusterka na wysokości 96 – 99 cm (protokół oględzin – k. 5). Podczas przeprowadzonych w dniu 18 czerwca 2012 r. oględzin pojazdu marki V. nr rej. (...) ujawniono obicie obudowy prawego lusterka i otarcie tylnego zderzaka z lewej strony (protokół oględzin – k. 20).

Uszkodzenia ujawnione w pojeździe marki T. nr rej. (...) mogły zostać spowodowane przez samochód, w którym prawe lusterko zewnętrzne znajdowało się na podobnej wysokości co lewe lusterko zewnętrzne w samochodzie V. nr rej. (...) (opinia biegłego - k. 158).

B. O. nie był karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, natomiast był uprzednio karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji (dane z rejestru ukaranych za wykroczenia – k. 22, dane o karalności – k. 41).

Obwiniony B. O. w trakcie przesłuchania w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do czynu (wyjaśnienia - k. 19). Na rozprawie przed Sądem w dniu 21 grudnia 2012 r. konsekwentnie nadal nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył obszerną relację odnośnie przebiegu zdarzenia (wyjaśnienia - k. 48 – 48v). Podczas pierwszego przesłuchania wskazał, iż w ogóle nie doszło do zdarzenia opisanego we wniosku o ukaranie. Dodał, iż samochód marki V. (...) o nr rej. (...) jest pojazdem służbowym i poza nim korzystają z niego także inni pracownicy spółki. Wskazał, że jeździ ulicą (...) w pobliżu skrzyżowania z Trasą S. 4 – 5 razy dziennie lecz jednocześnie nie był w stanie sobie przypomnieć, czy poruszał się tam w dniu 25 maja 2012 r. Podkreślił, iż nie było takiej sytuacji, aby

doszło do jakiegoś zderzenia. Podczas drugiej rozprawy w dniu 12 września 2013 r. ponownie zaprzeczył, aby doszło do takiego zdarzenia (wyjaśnienia - k. 128).

Wyjaśnienia obwinionego wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Przechodząc do oceny wyjaśnień złożonych przez obwinionego oraz pozostałych zgromadzonych w toku postępowania dowodów osobowych należy na wstępie wskazać, iż wynikają z nich dwie sprzeczne ze sobą wersje przebiegu zdarzenia. Pierwsza z nich została przedstawiona przez obwinionego, natomiast druga wersja została zaprezentowana przez pokrzywdzonego S. B.. O ile B. O. w ogóle wykluczył zaistnienie kontaktu pomiędzy obu pojazdami, o tyle zdaniem pokrzywdzonego do zderzenia doszło, przy czym polegało ono na tym, iż pojazd marki V. nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi przez niego prowadzonemu podczas zmiany pasa ruchu i otarł się o niego uszkadzając w T. lusterko.

Podkreślić trzeba, iż w celu zobiektywizowania wersji przebiegu zdarzenia wynikającej z relacji jego uczestników Sąd dokonał oceny realności jego zaistnienia w aspekcie wniosków wynikających z treści opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych.

Oceniając wiarygodność opisanych powyżej wyjaśnień obwinionego Sąd uznał, że są one prawdziwe. Jego wypowiedź jest spójna i logiczna. Nie zawiera sprzeczności czy rozbieżności mogących ją podważyć. Obwiniony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego czynu, przy czym brak jest wiarygodnych dowodów pozwalających na przyjęcie odmiennego stanowiska. W szczególności dowodem takim nie może być opinia sporządzona przez biegłego, który podkreślił, iż materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania jest niewystarczający do udzielenia jednoznacznej odpowiedzi na pytanie zawarte w postanowieniu. Biegły opierając się na zeznaniach pokrzywdzonego zauważył, iż z jego relacji wynikają dwie odmiennie wersje przebiegu zdarzenia przedstawione na różnych etapach postępowania. Na prawdopodobieństwo zaistnienia kolizji pomiędzy pojazdami marki T. nr rej. (...) i V. nr rej. (...) może natomiast wskazywać jedynie to, iż ujawniono na ich lusterkach uszkodzenia, przy czym **lusterka te znajdują się na podobnych wysokościach**. Brak jest natomiast innych dowodów o charakterze rzeczowym, które pozwoliłyby na poczynienie kategoriycznych ustaleń w zakresie przyczyn ewentualnej kolizji. Biegły opracowując opinię poczynił pewne założenia, m. in. odnośnie prędkości obu pojazdów oraz wykonywanych przez nie manewrów a zwłaszcza mechanizmu skrętu w lewo pojazdu marki V.. Podkreślić jednak trzeba, iż poczynione założenia nie znajdują oparcia w materiale dowodowym. Pokrzywdzony nie zawarł w swojej wypowiedzi okoliczności pozwalających na dokonanie przez biegłego wskazanych założeń. Reasumując, w ocenie Sądu opinia sporządzona przez biegłego jest nieprzydatna jeśli idzie o ustalenie dokładnych okoliczności zajścia i czy w ogóle do niego doszło.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż przedstawiona przez S. B. wersja przebiegu zderzenia jest niewiarygodna (k. 137 - 138, 111, 2, 48 - 49). W pierwszym rzędzie należy zaznaczyć, iż pokrzywdzony nie opisywał inkryminowanego zajścia w sposób tożsamy na różnych etapach postępowania. Kluczowe dla sprawy okoliczności takie jak prędkość pojazdu, wzajemne usytuowanie samochodów w momencie powstania stanu zagrożenia w parametrach geometrycznych skrzyżowania oraz czy do zderzenia doszło podczas ruszenia sprzed skrzyżowania czy podczas nieprzerwanego zbliżania się do niego były przez niego inaczej przedstawione. Różnice te są na tyle istotne, że deprecjonują wartość dowodową jego zeznań nie pozwalając na uznanie ich za prawdziwe w zakresie, w jakim wskazują na B. O. jako sprawcę kolizji oraz sprawcę innych wykroczeń w ruchu drogowym. Podkreślić trzeba, iż jego relacja jest niejasna i nielogiczna. Sąd miał także na względzie - opierając się na zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego - iż świadek więcej pamięta jeśli idzie o zaobserwowane przez niego zaszłości jeśli zeznaje bezpośrednio po zdarzeniu. Wraz z upływem czasu zaciera się wspomnienie danego faktu i człowiek pamięta coraz mniej okoliczności. Tymczasem u pokrzywdzonego jest inaczej - wraz z upływem czasu pamiętał coraz więcej szczegółów, przy czym różniły się one w sposób diametralny od jego wcześniejszych słów. W tym stanie rzeczy należało dojść do przekonania, że "opowiedziana przez niego historia" została stworzona na potrzeby postępowania. S. B. chciał "znaleźć" pojazd, który "pasowałby" do uszkodzeń odniesionych przez jego pojazd w innych okolicznościach. W tym celu poruszając się ulicą (...) skorzystał z okazji i widząc samochód, który w jego mniemaniu odpowiadał pojazdowi, który faktycznie wcześniej zderzył się

z nim ruszył za nim i go zatrzymał. Następnie sporządził nagranie obrazujące ten pojazd. I choć autentyczność tego nagrania nie budzi żadnych wątpliwości, to nie ma ono żadnego przełożenia na poczynienie ustaleń faktycznych co do zaistnienia czynów będących przedmiotem postępowania. Reasumując, zeznania S. B. jako pokrętne nie mogły stać się podstawą poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa czynów zarzuconych B. O. we wniosku o ukaranie. Uznano je natomiast za prawdziwe o tyle, o ile nie pozwalają na przypisanie obwinionemu sprawstwa poszczególnych czynów - w tym zakresie brak było powodów do powzięcia przypuszczeń, iż były niezgodne z prawdą.

Sąd obdarzył wiarą zeznania M. W. (k. 112, 138 - 139). Są one logiczne i rzeczowe. Mają obiektywny charakter. Sąd nie dostrzegł, aby świadek celowo składał zeznania korzystne dla obwinionego zwłaszcza iż stanowczo wypowiedział się, że to właśnie obwiniony poruszał się w dniu zdarzenia pojazdem marki V. mimo iż sam B. O. nie przypominał sobie tego faktu. Świadczy to jednoznacznie o chęci mówienia prawdy.

Sąd podzielił sporządzoną przez biegłego B. P. pisemną opinię (k. 156 - 171). Metoda badawcza zastosowana do opracowania niniejszej opinii została opisana, a wyprowadzone wnioski odpowiednio uzasadniono. Wprawdzie biegły nie był w stanie w sposób kategoryczny wypowiedzieć się co do okoliczności zaistnienia kolizji, lecz w treści opinii odpowiednio to uargumentował. Jego wnioski w zakresie, w jakim wynika z nich, iż zgromadzony materiał dowodowy nie jest wystarczający do sporządzenia opinii, są należycie umotywowane.

Sąd podzielił w całości sporządzoną przez biegłą M. G. pisemną opinię (k. 142 - 152). Zdaniem Sądu przedstawiona opinia jest czytelna, pełna, wszechstronna i jasna. Została opracowana przez osobę o niekwestionowanym poziomie wymaganej wiedzy specjalistycznej w sposób fachowy i logiczny.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych (notatki urzędowe – k. 6 - 9, szkic sytuacyjny – k. 3, protokoły oględzin – k. 5, 20, wydruk z bazy (...) k. 4, 10, wydruk historii zdarzenia - k. 8, zdjęcia - k. 11 - 12, 119- 121, informacja z rejestru ukaranych za wykroczenia – k. 22, dane karalności – k. 41) nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Protokoły zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo, w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na uwadze tak ustalony i oceniony materiał dowodowy Sąd przeszedł do rozważań prawnych.

Odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 kw ponosi sprawca, który poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykroczenie określone w dyspozycji art. 86 § 1 k.w. ma charakter powszechny i materialny, a więc może je popełnić każdy uczestnik ruchu drogowego zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Skutkiem jest realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przedmiotowe znamiona zarzuconego obwinionemu wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. miały zostać zrealizowane w ten sposób, iż obwiniony postępując wbrew zasadzie wyrażonej w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.), kierując samochodem V. nr rej. (...) miał nie zachować szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpić pierwszeństwa samochodowi T. nr rej. (...), jadącemu po pasie ruchu na który zamierzał wjechać, w wyniku czego miał doprowadzić do zderzenia z nim, uszkadzając go, czym miał spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przenosząc wcześniejsze rozważania przedstawione przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż przeprowadzone postępowanie nie wykazało, aby w dniu 25 maja 2012 roku B. O. - poruszając się ulicą (...) przed skrzyżowaniem z Trasą S. w W. w kierunku W. - nie zachował szczególnej ostrożności i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki T. prowadzonym przez S. B., czym miał naruszyć zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Uszkodzenia ujawnione na lusterku pojazdu marki T. mogły zostać spowodowane przez inny pojazd niż V. kierowany przez obwinionego w podobnych okolicznościach.

Biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, dokonawszy analizy otarć ujawnionych na pojazdach pokrzywdzonego i obwinionego nie był w stanie jednoznacznie i kategorycznie wskazać, czy powstały skutek manewru wykonanego przez B. O.. Z tego względu stwierdzić należało - przy uwzględnieniu treści art. 5 § 2 kpw w

zw. z art. 8 kpw - iż do przedmiotowego niezachowania ostrożności przez obwinionego - czego skutkiem miało być naruszenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym i w efekcie uszkodzenie pojazdu pokrzywdzonego - w rzeczywistości nie doszło. Tym samym B. O. nie popełnił czynu z art. 86 § 1 kw, gdyż przedmiotowe zdarzenie w ogóle nie zaistniało.

Implikacją powyższych ustaleń jest stwierdzenie, iż nie mogło dojść także do realizacji znamion drugiego z wykroczeń zarzucanych obwinionemu, tj. wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 P.. Przepis art. 97 k.w. chroni porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym na drogach publicznych, które może być zagrożone przez naruszenie innych przepisów Prawa o ruchu drogowym niż określone w treści przepisów art. 84-96a k.w. Obwiniony swoim zachowaniem naruszył miał obowiązki nałożone na uczestników wypadku drogowego artykułem 44 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o Ruchu Drogowym. Uczestnik ruchu jest w takiej sytuacji zobowiązany do zatrzymania pojazdu, nie powodując przy tym zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, przedsięwzięcia odpowiednich środków w celu zapewnienia bezpieczeństwa ruchu w miejscu wypadku, niezwłocznego usunięcia pojazdu z miejsca wypadku, aby nie powodował zagrożenia lub tamowania ruchu, jeżeli nie ma zabitego lub rannego, podania swoich danych personalnych, danych personalnych właściciela lub posiadacza pojazdu oraz danych dotyczących zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku. Wszystkie te obowiązki nałożone zostały jednak na uczestnika wypadku drogowego. Skoro Sąd ustalił, iż nie doszło do niezachowania szczególnej ostrożności przez obwinionego i tym samym kolizja drogowa pojazdów obwinionego i S. B. nie miała miejsca, nie można mówić o odpowiedzialności B. O. za niedopełnienie obowiązków nałożonych na niego z tytułu uczestnictwa w wypadku drogowym. Z tego względu należało uznać, iż B. O. nie zrealizował swoim zachowaniem znamion czynu penalizowanego w art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 P..

Odnosząc się natomiast do zarzutów z pkt 2 i 4 wniosku o ukaranie Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż obwiniony popełnił te czyny. Jedynym dowodem, który miał na to wskazywać, miały być zeznania S. B.. Zostały one jednak uznane za nieprawdziwe i z tego względu nie można było poczynić w oparciu o nie ustaleń faktycznych.

Mając na względzie wszystkie poczynione wyżej rozważania Sąd Rejonowy ustalił, iż B. O. nie popełnił czynów zabronionych określonych w art. 86 § 1 kw, art. 92 § 1 kw oraz w art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym zaś w odniesieniu do czynu zarzucanego z art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym - swoim zachowaniem nie wyczerpał jego znamion podmiotowych i przedmiotowych. W tej sytuacji zgodnie z art. 5 § 1 pkt 1 kpw - w odniesieniu do zarzutu I, II i IV - oraz zgodnie z art. 5 § 1 pkt 2 kpw - w odniesieniu do zarzutu III - przy uwzględnieniu treści art. 62 § 1 i 3 kpw Sąd uniewinnił obwinionego.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnia art. 118 § 2 kpw, zgodnie z którym w razie uniewinnienia obwinionego w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.